
DEN TREFOLDIGE TROS YOG

Yogeshwar Krishn sier eksplisitt på slutten av kapittel 16 at handlingen han har snakket om mange ganger, begynner bare etter fornektelsen av begjær, sinne og grådighet. Det er handlingen uten fullendelse som verken gir lykke eller perfektjon, heller ikke den endelige salighet. Skriften er derfor autoriteten å falle tilbake på hver gang vi står overfor dilemmaet om hva som er verdig å gjøre og hva som er uverdig – hva vi bør gjøre og hva vi ikke bør gjøre. Og denne skriften er Geeta, bildet på den mest esoteriske kunnskap. Det finnes også andre skrifter, men det er særdeles viktig at vi alltid har blikket festet på Geeta. Hvis vi leter andre steder, kan vi komme på avveie, for den systematiske, rette holdningen i Geeta finnes ikke noe annet sted.

Deretter spør Arjun Herren om å opplyse ham om tilstanden til personer som tilber i strid med skriftens forordning, men med klippefast tro. Er de sattwiki, rajasi eller tamasi? Er de rettskafne, lidenskapelige eller diabolske? Arjun ønsker å bli opplyst om dette fordi han har lært tidligere at uansett hva egenskapen er, sattwa, rajas eller tamas, bestemmes den av særpreget i ens fødsel. Det er av denne grunn at han helt i starten på kapitlet stiller dette spørsmålet.

1. **“Arjun sa: ‘Hva, O Krishn, er egenskapen – sattwa, rajas eller tamas – til personen som tilber med tro, men ikke tar hensyn til skriftens forordning?’”**

अर्जुन उवाचः

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धायान्विताः ।

तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

For å fjerne Arjuns tvil ordner Krishn også tro i tre deler.

2. **”Herren sa: ‘La meg fortelle deg at tro, som også oppstår av menneskers iboende natur, består av tre slag, dydig, lidenskapelig og blind.’”**

I kapittel 2 sa Yogeshwar til Arjun at den foreskrevne handling i yog, både i Den uselviske handlingens vei og i Skjønnsomhetenes vei, er den samme. Sinnet som er seriøst og fast konsentrert om uselvisk handling, tar sikte på et bestemt mål. Sinnene til uvitende personer er derimot uendelig splittet, og av denne grunn finner de på utallige forskjellige måter. Sinnene deres er befengt med utallige uoverensstemmelser, og de utarbeider ikke bare forskjellige riter og seremonier, men framstiller dem også i blomstrende og forlokkende ord. Dessverre blir de som gir akt på disse forlokkende ord, også ført på villspor, og følgen blir at de ikke gjør det som er verdig og riktig. Det samme gjentar seg her på en annen måte når Krishn påpeker at troen til personer som tilber i strid med skriftens formaning, er av tre slag. Troens strøm i menneskehjertet er enten god eller brennende eller bevisstløs.

3. **”Siden alle menneskers tro, O Bharat, er ifølge deres iboende tilbøyeligheter og mennesket er ærbødig, er han hva hans tro er.”**

Troen til alle mennesker er i tråd med deres naturlige tilbøyelighet. Mennesket er ifølge naturen en troens skapning. Det er derfor at et menneskes karakter har stor likhet med særpreget i deres tro. Vi blir ofte spurt hvem vi er. Noen av oss sier at vi er Sjel. Men Yogeshwar Krishn motsier dette: på samme måte som særpreget i deres iboende tilbøyelighet er deres tro, er den dermed også mennesket.

Geeta gir innsikt i hva sann yog er. Maharshi Patanjali var også

श्रीभगवानुवाचः त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ २ ॥
सत्त्वानुरुपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥ ३ ॥

en yogi, og vi har hans filosofiske yog-system. Ifølge ham er yog perfekt beherskelse av sinnet. Og utnyttelsen av denne energiske disiplinen er at i denne tilstanden kan tilskueren, den individuelle Sjel som har plass i menneskekroppen, finner hvile i sitt eget evige, sanne motstykke. Blir han besudlet før denne foreningen? Etter Patanjalis syn er Sjelen tidligere det samme som tilbøyeligheten til mennesket som legemliggjør den. Og Krishn bekrefter nå at mennesket på naturlig måte er utstyrt med troens egenskap, ja, faktisk fullstendig gjennomsyret av den. Det er en viss hengivenhet i ham, og han formes av karakteren i hans tro. Her fortsetter Krishn med å regne opp de tre typene tro.

4. "Den dydige tilber guder, og den lidenskapelige og moralsk blinde tilber yaksh og demoner. De som er forblindet av uvitenhet, tilber spøkelser og naturånder."

Vi strever alle utrettelig for å tilbe det våre hjerter er tilbøyelig til og det vi høyakter.

5-6. "Merk deg at de som gjennomgår forferdelig selv-ydmykelse uten skriftens godkjenning, er hardt rammet av hykleri og arroganse i tillegg til begjær, tilknytning og maktens forfengelighet, og de som ikke bare sliter ut elementene som utgjør kroppene deres, men også meg som har tilhold i Sjelene deres, er uvitende mennesker med onde tilbøyeligheter."

Sjelen blir svak av sykdommer når den glir ned i naturens sprekker, mens yagya gir ham styrke. Arjun blir derfor rådet til å betrakte de uvitende, bevisstløse menneskene som skader Sjelen som utvilsomt demoniske. Dette er svaret på spørsmålet Arjun stilte.

Rettskafne mennesker som har oppgitt veien som skriften forordner, tilber guder. De som drives av lidenskaper, tilber yaksh

यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥४॥
अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः ।
दम्भाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥
कर्शयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः ।
मां चैवान्तः शरीरस्थं तान्विद्धयासुरनिश्चयान् ॥६॥

og demoner, og de uvitende ber til og bøyer seg for spøkelser og ånder. De tilber ikke bare, men hengir seg til de mest pinefulle botsøvelser. Men ifølge Krishn tapper disse selvydmykende handlingene bare elementene som utgjør kroppen deres og Guden i Sjelen deres. I stedet for å tilbe den ene, sanne Gud og ta del i hans guddommelighet, distanserer de seg bare enda mer fra ham. Disse personene bør betraktes som onde. Dette innebærer at også tilbedere av guder er onde. Det finnes ikke noen sterkere måte å formidle denne tanken på. Så la oss nøye oss med å be til og tilbe dette Øverste vesen som alle disse – de mange gudene, yaksh, demoner, spøkelser og ånder – bare er ørsmå deler av. Dette er gjentatte ganger blitt understreket av Krishn.

7. "Hør på meg (når jeg forteller deg) om forskjellen på de tre typer yagya, botsøvelse og almisser som er lik de tre typer mat som nytes ut fra den individuelle smak."

Mennesker liker tre typer mat alt etter deres respektive smak akkurat som det finnes tre typer tro. På samme måte finnes det tre typer yagya, botsøvelse og veldedighet. Den første som karakteriseres, er mat.

8. "Mat som er naturlig behagelig og gunstig for liv, intellekt, styrke, sunn helse, lykke og tilfredsstillelse ved siden å være smakfull, mør og holdbar, elskes av de dydige."

Ifølge Krish er mat som er naturlig tiltalende og god for styrke, sunn helse og intellekt og dermed sikrer et langt liv, bra. Og slik mat er de rettskafne glade i.

Det er derfor klart at ingen mat i og for seg har noen egenskap som kan forelde eller stimulere eller deprimere. Melk er ikke perfekt, løk ikke oppildnende og hvitløk skaper ikke lavere instinkter.

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।
यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥
आयुः सत्त्वबलारोग्यसुप्रीतिविवर्धनाः ।
रस्याःस्निग्धा स्थिरा हृद्या आहाराःसात्त्विकप्रियाः ॥ ८ ॥

Når det gjelder mat som skaper god fysikk, et sunt sinn og sunn helse, varierer folks valg over hele verden i høy grad etter omgivelser og geografiske forhold og selvfølgelig ifølge individuell smak. Mens ris er den viktigste matvaren for enkelte, foretrekker noen i andre områder brød lagd av hvetemel. Det finnes land der folk lever hovedsakelig av bananer og poteter. Sauekjøtt og fisk, til og med frosker, slanger og hunder foruten hestekjøtt godtas og nytes som mat av innbyggere i forskjellige deler av verden. Det finnes mennesker som synes at kamelkjøtt er en delikatesse. Det store flertall av europeerne og amerikanerne spiser okse- og svinekjøtt. Men det har ikke på noen måte hindret dem i å ligge i tet når det gjelder lærdom, intellektuell framgang og økonomisk vekst.

Ifølge Geeta er smakfull, mør og næringsrik mat sattwik. Den maten er god som er gunstig for et langt liv, styrker kropp og sinn og beforder god helse. Men det slås også fast at mat som nytes naturlig, er god. Så det nytter ikke å si at noe mat er dydig og en annen er syndig. Det eneste gangbare syn er at mat er god når den rimer med den lokale situasjonen, omgivelsene, stedet og tiden og gir den nødvendige næringen. Nyttens av en gjenstand og ikke gjenstanden selv er det som gjør den god, moralsk tvilsom eller ond.

Derfor er det slik at mat og drikke som for eksempel kjøtt og alkoholholdige drikker ikke er tiltalende for en person som har gitt avkall på hjem og familie og som lever som en fornektende sanyasi som engasjerer seg i meditasjon om Gud. Erfaringen viser at slike matvarer resulterer i en sinnstilstand som er ugunstig for åndelig tukt. Det er alltid en mulighet for at slik mat og drikke vil føre den søkende bort fra oppnåelsens vei. Så de som har valgt et avsondret liv på grunn av sin motvilje mot verdslige lidenskaper, bør helst huske rådet om mat som Krishn har gitt i kapittel 6. Det rette å gjøre er å spise og drikke bare det som er gunstig for tilbelse av Gud.

9. "Bitter, søt, salt, for varm, sviende, grov og syrlig mat som utløser sorg, bekymringer og sykdom, foretrekkes av den lidenskapelige."

Og –

10. "Mat som er halvkokt, smakløs, luktende, gammel, tiloversblevet og tilsølt liker mennesker med liten følsomhet."

Diskusjonen om mat er nå avsluttet, og det neste temaet, nemlig yagya, blir tatt opp.

11. "Yagya som har skriftens godkjenning og som man er forpliktet til å utøve, er sømmelig og lykkebringende når den praktiseres av personer med målbevissthet som ikke higer etter noen belønning."

Geeta bifaller en slik yagya. Det var i kapittel 3 at Krishn første gang nevnte yagya. "Siden utførelse av yagya er den eneste handling," sa han, "og alle andre sysler mennesker er opptatt av, danner bare verdslige bånd, O sønn av Kunti, vær uten tilknytning og gjør din plikt overfor Den øverste ånd godt." I kapittel 4 fortsatte han med å forklare særpreget i den unike handling kalt yagya: at dette er en offerhandling der den som praktiserer yog offerer den innkommende og utgående pust (pran og apan) til hverandre og der de to vitale vinder reguleres ved at de tilbys som offer til selvbeherskelsens vind for å oppnå åndedrettes opphøyde ro. Det ble så regnet opp fjorten trinn i yagya som alle bare er varierende stadier i den samme handling som bygger bro over avgrunnen mellom den individuelle Sjel og Den øverste ånd. Kort sagt er yagya blitt framstilt som den unike kontemplasjonsprosess som fører den tilbedende til den evige, uforanderlige Gud og til slutt bevirker hans oppløsning i Dette øverste vesen.

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।

आहारा रासस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।

उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥१०॥

अफलाकाङ्क्षभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।

यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥ ११ ॥

Igjen understreker Krishn den samme hellige formaning når han påpeker at yagya som forordnes av skriften og som det er en plikt å utføre og som behersker sinnet, er den fortrinnelige yagya når den utføres av personer som ikke ønsker seg noen frukter av innsatsen.

12. "Og, O makeløse blant Bharat, vær klar over at yagya som begynnes bare for å prange eller med tanke på en eller annen belønning, er besudlet av lidenskap og moralsk blindhet."

Den som går i gang på denne måten, er vel bevandret i yagyas formaning, men han er faktisk syndig og besatt fordi han utfører yagya enten for å stille sin dyd til skue og bli beundret, eller med tanke på å sikre seg en fortjeneste.

Krishn påpeker så trekkene ved den mest underlegne form for yagya.

13. "Blottet for skriftens bifall og uten evne til å påkalle Den øverste ånd og heller ikke å bekerske sinnet, yagya som man engasjerer seg i uten en fornemmelse av totalt offer og tro, sies å være demonisk."

Uten støtte fra skriftens autoritet og ikke engang evne til å å skape mat – den laveste form der Gud er manifestert – og heller ikke besatt av trangen til å gjøre hellige ofringer – viljen til total selvpoppivelse – og heller ikke sann hengivelse, sies denne form for yagya med rette å være av det mest underlegne slag. Derfor er det slik at personen som gjennomfører den, ikke har den fjerneste anelse om sann yagya.

Krishn omtaler så spørsmålet om botsøvelse.

अभिसंधाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत् ।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्वि राजसम् ॥१२॥
विधिहीनमसृष्टान्नं मन्गहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥१३॥

14. "Tilbedelse av Gud, den to ganger fødte, lærer-formaneren, og av den lærde sammen med å ha kvalitetene uskyld, ærlighet, dyd og ingen tilbøyelighet til vold, sies å være kroppens botsøvelse."

Kroppen higer etter sitt begjær. Å tukte den ved å sørge for at den forblir i Sjelens tilbøyelighet, er fysisk botsøvelse.

15. "En ytring som ikke opphisser, men er beroligende, gunstig og sann og som bare er en praktisering av Ved i erindring om Det øverste vesen og i selvkontemplasjon, sies å være talens botsøvelse."

Artikulering tyr man også til for å uttrykke tanker som har en tendens i retning av sanselig tilfredsstillelse. Å avholde seg fra dette og styre den bevisst i retning av Gud er talens botsøvelse.

Den siste form vi underrettes om, er sinnets botsøvelse.

16. "Elskverdig temperament, ro, taus meditasjon, selvbeherskelse, indre renhet og lignende sies å være sinnets botsøvelse."

Samtidig praksis av de tre typene botsøvelse – kroppens, talens og sinnets – er vikelig verdifull botsøvelse.

17. "De trefoldige typene botsøvelse som gjennomføres med den ytterste tro av uselviske personer som ikke ønsker noen frukter av det, sies å være de virkelig rettskafne."

Den andre formen for selvutslettelse er den som personer hengir seg til når deres temperament er preget av rajas eller lidenskap.

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शरीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥
अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥
मनः प्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १६ ॥
श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्रिविधं नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥

18. "Hvis botsøvelse gjennomføres med tanke på å bli hyllet, høste ære eller beundring eller rett og slett som en demonstrasjon, blir den ustadig og kortvarig og sies å ha egenskapen rajas."

Og så kommer vi til botsøvelsen av det mest fordervete slag – den som betraktes som ond og som preges av tamas.

19. "Botsøvelsen som gjennomføres ut fra rent tåpelig stahet eller for å skade andre, sies å være djevlesk."

Som vi har sett er altså hensikten med botsøvelse som er god og dydig å forme kroppen, sinnet og talen slik at den harmonerer med det høyt verdsatte mål. Den impulsive botsøvelsen ligner på dette, men gjennomføres i et forfengelig ønske om verdslig ære. Det hender at til og med eksepsjonelle Sjeler som har fornektet verden, blir et bytte for denne svakheten. Den tredje typen botsøvelse, den som kalles demonisk, blir ikke bare utført galt, men også med den onde intensjon å skade andre.

Krish tar så for seg spørsmålet om almisser.

20. "Og almissete som gis til den rette personen til rett tid og sted og i den ånd at veldedighet er en pålagt plikt som utføres uten noen forventninger, sies å være god."

Men veldedighet som er bitter fordi den utføres under tvang eller med forventning om en eller annen gunst eller belønning, er av den lidenskapelige typen.

सत्कामानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमधुवम् ॥ १८ ॥
मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्साधनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥
दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तदानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥

21. "Almisser som gis motvillig og som forventes å gi fordeler eller med tanke på en eller annen belønning, sies å være impulsiv og moralsk utilbørlig."

Men de mest nedrige av alle gaver er de som gis uten ærbødighet eller med hån til de ufortjente til upassende sted og tid.

22. "Og almissene som gis uten ærbødighet eller foraktelig til uverdige mottakere på upassende sted og tid, sies å være djevlesk."

Den ærverdige Maharaj Ji pleide alltid å si til oss: "Husk at giveren ødelegges hvis han gir almisser til en som ikke fortjener det." I tråd med dette er Krishns observasjon at veldedighet bare er verdig hvis den er rettet, på passelig sted og tid, mot den fortjente med ekte generøsitet og uten noe ønske om en tjeneste til gjengjeld. Gaver som gis motvillig og med tanke på en eller annen profitt til gjengjeld, er moralsk defekte, mens almisser som gis uærbødig og hånlig til de ufortjente, er direkte onde. Selv om det hele tiden dreier seg om gaver, er almisser som gis av personer som forneker sitt begjær, hjem og alt og setter sin tillit til Gud alene, av et høyere slag, for veldedighet av dette slaget innebærer en total overgivelse av et sinn som er blitt rensket for all trang. Krish bifaller denne form for veldedighet som en uunnværlig nødvendighet.

Til slutt opplyser Krishn Arjun om betydningen av OM, tat og sat.¹

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ २१ ॥
आदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

1 Stavelsen OM, symbolet på Den øverste ånd, er forklart tidligere. Denne hellige stavelsen kalles også pranav, ordet eller lyden.. Ordet representerer den altgjennomtrengende, høyeste og uforanderlige Gud som all Ved stammer fra, all yagya og hele skapningen. Tat betyr dette og brukes ærbødig om Gud. Og sat betyr "sannhet" som er upåvirkelig av tid, rom og årsaksloven. ^{back}

**23. "Om, tat og sat er tre betegnelser på Det øverste vesen
hvorfra Brahmin, Ved og yagya kom i begynnelsen."**

Krishn forteller Arjun hvordan de tre navnene Om, tat og sat symboliserer Gud, leder oss til Det øverste vesen og får oss til å huske ham. Det er han som i begynnelsen skapte Brahmin, Ved og yagya. Det vil si at Brahmin, Ved og yagya alle er født av OM, symbolet på Brahm. Dermed kan det også sies at de alle er en følge av yog. De blir bare til ved en ustanselig kontemplasjon om OM, og bortsett fra dette finnes det ingen annen vei.

**24. "Dette er grunnen til at gjerninger som yagya, veldedighet og
botsøvelse, slik skriften foreskriver det, alltid igangsettes av de
tilbedende med en resonansrik ytring av stavelen OM."**

Dette er grunnen til at gjennomføring av den forordnete tilbedelse, gavmildhet og botsøvelse av mennesker som er opptatt av Gud, alltid begynner med å artikulere det hellige OM, for denne ytringen minner en om Det øverste vesen.

Krishn utdyper så meningen med og bruken av tat.

**25. "Uten ønske om noen belønning og med tro på at Gud er
altgjennomtrengende, tar personer som higer mot den endelige
lykksalighet, fatt på oppgavene yagya, botsøvelse og veldedighet
slik skriften forordner det."**

Tat betegner overgivelse til Gud. Uttrykt på en annen måte må man resitere OM og ta fatt på fullendelsen av yagya, skjenking av almisser og botsøvelse med absolutt tiltro til tat, det vil si Gud.

Krishn opplyser så om meningen med og bruken av sat.

ॐ तस्मदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ २३ ॥
तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः क्रिया ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥
तदित्यभिसंधाय फलं यज्ञतः क्रियाः ।
दानक्रियाश्चविविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ २५ ॥

26. "Sat brukes for å uttrykke tankene om sannhet og fortrinlighet, og, O Parth, ordet brukes også for å betegne en gunstig handling."

I begynnelsen av Geeta framholdt Arjun at bare familietradisjoner var permanente og reelle. Det provoserte Krishn til å spørre ham hvordan han var blitt offer for en så villedet oppfatning. Det reelle er aldri fraværende på noe tidspunkt og kan ikke utslettes, mens det ikke-reelle ikke har noen eksistens på noe tidspunkt. Det kan ikke være annerledes. Men hva er dette som aldri har en eksistens? Krishn bekreftet da han svarte på disse spørsmålene at Jeget alene er reelt og også at kroppene til alle levende vesener er forgjengelige. Jeget er evig, umerkelig, permanent og udødelig. Dette er den øverste sannhet.

Krishn bemerker at dette navnet på Det øverste vesen, nemlig sat, refererer seg til sannhet og dermed til fornemmelsen av perfektjon. Arjun blir videre fortalt at uttrykket sat brukes når den pålagte oppgaven er påbegynt, komplett på alle måter og godt i gang. Sat innebærer ikke på noen måte at disse gjenstandene er våre. Hvordan kan ting som våre fysiske kroppar utnytt, tilhøre oss når vi ikke engang er herre over vår egen person? Anvendelsen av sat har alltid samme innretning – tro på sannheten i at Jeget er den mest sublime realitet. Ordet sat brukes der det er fast tro på denne sannheten og når handlingen som bevirker denne erkjennelsen, begynner å skyte fart. Om det samme temaet, virkelighet, snakker Yogeshwar igjen.

27. "Og det blir sagt at betingelsene som ligger i yagya, botsøvelse og veldedighet foruten forsøkene på å nå fram til Gud, også er virkelige."

Bare handling som igangsettes for å nå fram til Gud er virkelig.

सद्भावे साधुभावे च सदित्येत्प्रयुज्यते ।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छदः पार्थ युज्यते ॥ २६ ॥
यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीय सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

Og yagya, skjenking av almisser og botsøvelser er bare tillegg til dette foretakendet. Til slutt bekrefter Krishn bestemt at tro er en viktig forutsetning for alle disse anstrengelsene.

28. "Derfor, O Parth, sies det at ofring og almisser og botsøvelsene som gjennomføres foruten andre lignende tiltak, er blottet for tro og de er alle sammen falske, for de kan ikke være til nytte for oss verken i denne verden eller den neste."

Alt som utføres uten genuin tiltro og ærbødighet – enten det gjelder ofring eller veldedighet eller selvutsettelse – er uvirkelig. Dette sies fordi slike gjerninger er verken gunstige i dette liv eller etter døden. Tro kombinert med selvoppgivelse er derfor en avgjørende viktig nødvendighet.

I begynnelsen av kapitlet vil Arjun bli opplyst av Herren om særpreget i troen til mennesker som begynner å tilbe i strid med skriftens formaning. Hvem av oss kjenner ikke de mange som fortsetter med å tilbe spøkelser og ånder? Hva er innholdet i deres tro? Er den moralsk, impulsiv eller gjennomsyret av uvitenhet og derfor ond? Krishns svar på spørsmålet er at siden tro er en iboende del av mennesket, kan han ikke la være å tro på noe her eller der. Dermed formes han av sin tilbøyelighet og tro. Tro bestemmes av egenskapene sattwa, rajas og tamas, og er av tre slag. Mens mennesker med rettskaffen tro tilber guder, og illusjonsredne mennesker er tilbedere av yaksh (kilde til berømmelse og tapperhet) og demoner (personifisering av rikdom og brutal atferd) ærer de uvitende spøkelser og ånder. På grunn av de forskjellige formene for tilbedelse som mangler åndelig godkjenning, svekker slike tilbedende ikke bare elementene som de legemliggjør, men også sin finere besluttsomhet og Gud som har tilhold i dem. Disse som

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥ २८ ॥

smigrer overnaturlige ånder, yaksh, demoner og diverse guder, bør virkelig oppfattes som disponert for ondskap, og de er ikke sanne tilbedende.

Det er tredje gang Krishn tar for seg temaet guder. Han sa til Arjun, først i kapittel 7, at bare villedete mennesker som har mistet sin skjønnsomhet på grunn av begjær, tilber guder. Han vender tilbake til problemet i kapittel 9, og slo der fast at også tilbedere av mange guder egentlig tilber ham – den ene evige, uforanderlige Gud. Men siden denne praksis er i strid med skriftens bestemmelser, er denne tilbedelsen deres nytteløs. Og her i kapittel 17 klassifiserer Krishn disse tilbederne som de mest nedrige. Den eneste form for ærbødighet som han bifaller, er tilbedelse av den ene Gud. Senere tar Yogeswar Krishn for seg fire vitale spørsmål – om mat, yagya, soning og skjenking av almisser. Mat sies å være inndelt i fire kategorier. Mennesker som er utstyrt med moralsk dyd, nyter mat som er næringsrik, naturlig behagelig og beroligende. Mennesker som ligger under for lidenskaper og moralsk forvirring, liker retter som har sterk lukt, som er varme, fristende og skadelige for helsen. Og uvitende mennesker med en ond tilbøyelighet, higer etter ufrisk og uren kost.

Hvis yagya (indre meditative øvelser som undertrykker sinnet og er fri for begjær) påbegynnes og fullføres på den måten skriften foreskriver, er den moralsk verdifull. Yagya som utføres som en demonstrasjon og bare for å tilfredsstille et eller annet begjær, er moralsk klanderverdig. Men den laveste av alle er yagya som med rette kalles ond fordi den har fjernet seg fra skriftens godkjenning og påbegynt uten synging av hellige (vediske) hymner, uten offerånd og sann hengivelse.

Ærbødig tjenste for en lærer-veileder som har alle dyder som kan gi adgang til Den øverste Gud og oppriktig anger som iakttar prinsippene i ikke-skade, avholdenhet og renhet, utgjør kroppens botsøvelse. Å si det som er sant, behagelig og gunstig, er talens botsøvelse. Å konsentrere sinnet om den nødvendige handling og

bevare det i en tilstand preget av taus meditasjon om bare det ønskede mål og ingenting annet, er sinnets botsøvelse. Men botsøvelsen som er komplett og perfekt på alle måter, er den som involverer sinnet, talen og hele kroppen.

Almisser gitt med ærbødighet ut fra en fornemmelse av moralsk forpliktelse og med behørig hensyn til passende sted og tid og også for mottakerens verdighet, er gode. Men almisser som gis motvillig og med håp om en eller annen senere profitt, er et resultat av lidenskap, men almisser gitt med forakt til en ufortjent mottaker, skyldes uvitenhet.

Krishn forklarer særpreget i OM og sier at disse navnene vekker minner om Gud. OM intonerer i starten på botsøvelse, veldedighet og yagya som er i overensstemmelse med måten som foreskrives i skriften. Og den hellige lyden blir værende hos den søkende inntil foretakendet hans er fullført. Tat betegner den andre Gud. Den foreskrevne handling kan oppnås bare med en fornemmelse av total resignasjon, og sat manifesterer seg bare når foretakende er kommet godt i gang. Tilbedelse av Gud alene er virkelighet. Sat utnyttes når den tilbedende er overbevist om sannheten og besatt av en lengsel etter perfektjon. Sat er også relevant for den endelige avslutningen av handlingen og omfatter yagya, veldedighet og botsøvelse som kan føre en til Gud. Gjeringene som sørger for adgang til Gud, er uten tvil reelle. Men sammen med alt dette er tro den viktigste nødvendighet. Hvis handlingen fullføres uten tro er de gitte almisse og botsøvelsens ild som den tilbedende har brent seg selv i, forgjeves og gir ingen profitt i dette liv og i de liv som kommer. Tro er altså avgjørende viktig.

Gjennom hele kapitlet kastes det lys over tro. Og i denne avsluttende delen forsøkes det – for første gang i Geeta – å gi en detaljert forklaring på OM, tat og sat.

Slik slutter syttende kapittel i Upanishad av Shreemad Bhagwad Geeta om kunnskapen om Den øverste ånd, vitenskapen yog og dialogen mellom Krishn og Arjun med tittelen: "Om Tatsat Shraddhatya Vibhag Yog" eller "Den trefoldige Yogs tro." Slik slutter Swami Adgadanands fortolkning av syttende kapittel u "Yatharth Geeta".

HARI OM TAT SAT